

## [Rytter.]

Det vil vi ikke finde os i — og rejste en Stemning, saa at man minsandten maatte inde-spørre Manden igen. Er det ikke ogsaa et Memento til Domstolene? Mon Justitsministeren har gjort noget i denne Sag?

Men ikke nok hermed; lad os se, hvad der videre er sket. Der skete de berømte Frifindelser i Københavns Byret, hvor der afsagdes Domme, der medførte stor Opstandelse i Aalborg, dér, langt borte, samledes man, etablerede Folkestrejke og truede Dommeren. Yderligere gav en af Ministrene sin fulde Tilslutning til det, som dér var sket. Er det noget, vi kan have? Det er direkte i Strid med Retsplejelovens § 1017. Jeg ved ikke, hvad Ministeren har gjort i dette Tilfælde. Nu skete der til og med det, at Modstandsbevægelsens Københavnsledelse skrev et aabent Brev til vedkommende Dommer om, at han ikke var værdig til at være Dommer, men maatte trække sig tilbage. Var det rigtigt? Har man Lov til det? Yderligere udsendte Forretningsudvalget for Frihedsraadet en Erklæring om, at Dommene formentlig var urigtige og derfor burde appelleres.

Alt dette lægger jo et Pres paa Dommerne. Man havde saa selvfølgelig fra Dommerstandens Side ventet, at Justitsministeren vilde gøre noget for at beskytte Dommeren. Hvad gjorde Justitsministeren? Han kom med en beroligende Erklæring straks, men af en eller anden Grund kom der næsten omgaaende en Erklæring til, der gik ud paa, at selvfølgelig tænkte Ministeren ikke paa Københavnsledelsen. Jeg kan ikke forstaa, at Ministeren ikke aabent og ærligt sagde: Jo, jeg tænkte *specielt* paa Københavnsledelsen. Personlig synes jeg oven i Købet, at Justitsministeren handlede forkert — selv om det skete i al Elskværdighed —, naar han sagde: Lad være med at være vred paa vedkommende Dommer; det var Doms mændene, der overstemte ham. Noget saadant har en Justitsminister ikke Lov til, for derved gør han Brud paa et af de Principper, der sikrer Dommernes Uafhængighed. Navnene skal være skjult for Offentligheden, saa at man ikke ved, hvordan de paagældende har voteret. Her har den højtærede Justitsminister formentlig handlet forkert. Jeg kan ikke med min bedste Vilje, uagtet jeg havde haabet og ventet, at Domstolene vilde have taget et andet Standpunkt, bebrejde Dommerne noget, fordi de har været under en Terror uden Lige, en Terror, der dels har givet sig direkte Udtryk over for Dommerne selv, dels har bestaaet i, at i eet Tilfælde er en

frigiven blevet skuddt, i et andet har man været tvunget til at indsætte den paagældende igen efter Frigivelsen. Og jeg har ikke set, at Ministeren har taget til Orde mod disse Overgreb.

Hvor ligger da Ansvaret for de strenge Domme, naar det ikke ligger hos Dommerne? Ja, efter min Mening ligger Hovedansvaret selvfølgelig hos Rigsdagen, og jeg fragaar ikke mit Ansvar — selvfølgelig ikke; jeg vil oven i Købet være med til at sige, at vi Jurister naturligvis har det største Ansvar, for selv om vi var under Pres, under Terror, stod det os jo frit for at sige, at vi ikke vilde være med. Men vi mente, at vi, som Situationen var, maatte bøje os. Til min Undskyldning, til Juristernes Undskyldning, til hele Rigsdagens Undskyldning maa jeg dog sige noget lignende, som den ærede Ordfører for Det radikale Venstre, Hr. Lannung, var inde paa, at naar vi til Slut gik med til Trods for de store Betæneligheder, skyldtes det i alt Fald for mit Vedkommende, og jeg tror for mange af Udvalgsmedlemmernes og Rigsdagens Medlemmers Vedkommende, to Ting. For det første fremsatte Justitsministeren gentagne Gange Udtalelser om, at Meningen var, at Smaasager skulde fejes af Bordet, dem vilde man ikke rejse Tiltale i. Dette gav den højtærede Justitsminister Udtryk for baade i Folketing og Landsting. Der blev oven i Købet sagt til Ministeren, at man ved det høje Strafminimum afskar sig fra at rejse Tiltale i Sager, hvor Dommen burde falde ud til 2—3 Aars Fængsel, hvad den offentlige Mening ikke vilde forstaa. Ministeren svarede dertil: Meningen er, at ind under Loven med tilbagevirkende Kraft skal kun komme de allergroveste Tilfælde, som vi kan sætte til 4 Aar som Minimum, men alle Smaating skal der ses bort fra. Dette udtalte den højtærede Minister gentagne Gange baade i Tingene og i Udvalgene, og det trøstede vi os med. Desuden gav Ministeren et Løfte om, at der skulde komme en Vejledning for Anklagemyndigheden. Det var de to Ting, som bevirkede, at jeg gik med til Lovforslaget.

Hvad er der nu sket i disse to Henseender? Har den højtærede Minister opfyldt sit Løfte? Jeg nævnte før det Cirkulære, Ministeren har udstedt, det kom i Form af en Skrivelse til Rigsadvokaten 2½ Maaned efter, at vi havde vedtaget Lovforslaget. Den 11. August kom Cirkulæret; hvornaar det er gaaet videre, ved jeg ikke. Jeg har bestræbt mig paa at faa dette Cirkulære, det var vanskeligt, og jeg har først faaet det for 2—3 Dage siden. Efter at jeg har læst